

The background of the cover is a stylized, teal-toned illustration of a city with dense, multi-story buildings. In the center, two figures, an adult and a child, are seen from behind, standing on a dark, jagged, rocky ledge. Both are wearing bright red hooded coats. The adult is holding a long, thin vertical pole. A bright light source, possibly the sun or moon, is positioned between the two figures, creating a strong lens flare effect. The overall mood is contemplative and dramatic.

ADAM PÝCHA

DRUHÁ
ŠANCE

HLEDÁNÍ PRAVDY O KONCI JEDNOHO SVĚTA

DRUHÁ ŠANCE

Copyright © Adam Pýcha 2021

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být
rozšiřována bez písemného souhlasu
nakladatele.*

Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2021
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-0986-1 (pdf)

ADAM PÝCHA

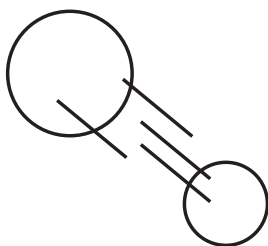
DRUHÁ
ŠANCE

FOBOS

Tato kniha
je věnována ženě,
kterou miluji.

Od první do poslední stránky.
Od teď až do konce našich dní.

Týnko, je jen tvá.

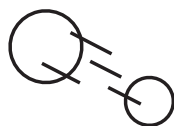

I.

Na periferii tmy

„Pamatuji příliš mnoho zim. Pamatuji
příliš mnoho dnů, které neměly konce.
Však zapomněl jsem dokonale, co se
skrývá za vytouženým horizontem.“

Poutník, který ztratil cíl své cesty

I.

Už se asi nedozvíme, kdy automobilový průmysl vzdal snahu dostat k zákazníkům opravdu kvalitní produkt. Místo nezničitelných strojů se na trh začaly hrnout pouhé dopravní prostředky bez duše, které se rozpadly při první nesplacené faktuře za povinné ručení. Oldsmobile F-85, vyrobený na začátku podzimu roku 1967 v továrnách General Motors, je důkazem, že minimálně do září tohoto roku bylo všechno tak, jak má být. Po dlouhá desetiletí, kdy brázdil silnice na dvou kontinentech, nikdy nenechal svého řidiče na holičkách.

V rukou prvního majitele Tonyho Benneta zářil novotou, a když projížděl jako jasná červená střela hlavní ulicí Joplinu v Missouri, všechny dívky se za ním otáčely. Tony svůj vůz s láskou opečovával více než dvacet pět let. Po celý ten dlouhý čas se v jeho životě střídaly ženy, prezidenti a domácí mazlíčci. Sytě červený automobil měl ale celou tu dobu své místo vedle Tonyho naprosto jisté.

Tony byl přesvědčen, že jsou s automobilem spojeni silou, která zdaleka překračuje běžný vztah věci a jejího majitele. Prvním potvrzením byla osudná středa 5. května 1971. Seděl právě se svou první ženou u večeře, když město zasáhlo tornádo a po něm další a další. Apokalypsa nevídaných rozměrů se zřejmě rozhodla potrestat místní hříšníky, co s otevřenou náručí vítali ďáblový posly, kteří městem projížděli vstříc náručí Route 66. Alespoň tak nějak to cítila Tonyho žena, skvěle vychovaná v duchu baptistické církve. Její manžel vnímal situaci poněkud střízlivěji, ačkoliv se k manželčiným modlitbám také připojil. Svou prosbu ovšem směřoval k červenému oldsmobilu, který stál nechráněně na příjezdové cestě.

Po mnoha hodinách řádění živlů konečně přišel klid a ticho. Když poté vyšli na ulici, spatřili, že z většiny okolních domů zbyly pouze hromady sutí. Vše se promíchalo do nepřehledné zmeti dřeva, kovu, oblečení a jiného majetku místních rezidentů. Ani jejich dům však nezůstal bez úhony. Vše, co bylo ze skla, se proměnilo v hromadu střepů a část střechy teď zakrývala bazén blízkých sousedů. Obraz této dokonalé zkázy byl v kontrastu s naprosto neporušeným oldsmobilem. V okruhu několika metrů kolem něj neležel ani lísteček.

O tomto zázraku se ještě několik týdnů mluvilo v celé ulici, ale postupně upadl v zapomnění. Tonyho manželka chytře využila příležitosti a pokusila se svého hříšníka přivést na cestu spásy. Bůh zachránil jeho automobil, a Tony by měl tento dluh splatit. Snaha jí s různou mírou nadšení vydržela několik let, než si ji k sobě Spasitel povolal milosrdně a ve spánku.

Osudový vztah Tonyho a jeho automobilu měl být ovšem zpečetěn v listopadu roku 1978. Už od léta chodil Tony vypomáhat do hotelu Connor. Měl tenkrát nabídky na výrazně lepší zaměstnání, ale vždycky dal přednost náročné práci na demolici této jedinečné stavby. Ten hotel odjakživa miloval. I když už dávno ztratil svůj lesk, který měl na počátku století, stále patřil k nejkrásnějším budovám v Joplinu. Tony si od mládí sliboval, že v něm někdy stráví alespoň jednu noc.

Sen se mu sice nikdy nesplnil, hotel ale i tak poznal velmi dobře. Při vyklízení budovy prošel snad každý pokoj, všechny halý a chodby. Občas stával sám v prázdných pokojích a myslel na Thomase Connora, investora a duchovního otce projektu. Ten se otevření hotelu nedožil. Zemřel náhle v roce 1907, kdy k dokončení stavby chyběl ještě celý rok. A ani jeho hotel nebude zapsán v kronikách pro svou dlouhověkost. Tony si říkal, že by se domy neměly dožít pouze lidského věku. *Sedmdesát let života?* Připadalo mu to žalostně málo.

Den před plánovaným termínem demolice byla na místě jen hrstka lidí. Tony měl ráno jako vždy vyzvednout Alfréda. Thomas a Frederick s nimi nejezdili, bydleli na opačné straně města. Budík Tonyho probudil v 7:30. Snídani nikdy moc nedal, takže dům zpravidla opouštěl hned poté, co podstoupil nejnutnější hygienu. Jeho druhá žena nikdy nechápala, jak může Tony ráno dobrovolně hladovět. Pamatoval si, že když odjížděli na svatební cestu, spořádala k snídani borůvkové lívance s javorovým sirupem, volské oko, pět klobásek, plátek sýra, pomerančový džus, kávu a kus koláče. Sledoval ji u toho s němým úžasem a částečně rozechvělým žaludkem.

Dnes ale bylo všechno jinak, byť snídani tradičně vynechal. Chystal se automaticky popadnout klíčky od auta

ze sošky porcelánového slona, kam si je vždycky věšel. Ten zvyk měl natolik zažitý, že si na slona musel sáhnout dvakrát, aby si potvrdil, že tam dnes nejsou. Začal se zmateně rozhlížet po okolí, ale vlastně ani netušil, kde má začít hledat, protože svazek klíčů vždycky dával na slona a byl si jistý, že tomu tak bylo i minulého dne.

Dlouhé minuty chaoticky procházel nejbližší místnosti a snažil se alespoň předstírat, že hledá. Nemohl se zbavit přesvědčení, že klíčky musí viset na slonovi, kterého několikrát důkladně prohlédl. S nechutí hleděl do otevřeného odpadkového koše. Zatím nenašel odvahu zahájit jeho průzkum, když vtom v tichu ranní domácnosti zaslechl zacinkání klíčů.

„Haló,“ opatrně pronesl Tony. Nikdo mu ovšem neodpověděl. Vydal se tedy pomalým krokem zpět ke dveřím. Věděl přesně, kam se má jít podívat. Přišel ke slonovi, sejmul z něj klíče a vykročil ven. *Musím začít snídat. Nej-spíš mi chybí cukr*, pomyslel si Tony, když otáčel klíčkem v zapalování.

K Alfrédovi to měl pouze pár minut jízdy. Ten už trpělivě čekal na tom místě, co vždycky, a tvářil se trochu nabručeně. Tony raději začal sám. „Ahoj, omlouvám se. Technické problémy.“ Usmál se na Alfréda omluvně.

„V pohodě, to se stane,“ prohodil Alfréd a dále se nevyptával. To na něm měl Tony rád: Alfréd byl přímý a mluvil vždy jen k věci. Žádné prázdné tlachání. Chlap, jak má být.

„Takže zítra to půjde k zemi. Co ty na to?“ Touto otázkou Tonyho dokonale zaskočil. Byl překvapený, že k němu Alfréd promlouvá, a dokonce se ho na něco ptá. Vůbec to nezapadalo do jejich tiché denní rutiny, kterou si tak oblíbil.

„Jak to myslíš, co já na to?“

„Vidím to na tobě. S tou budovou máš nějaké spojení. Není ti jedno, že už tu zítra prostě nebude. Ale to je

v pořádku.“ Alfréd se díval z okna a jeho hlas zněl podivně melancholicky. Takto ho Tony ještě nikdy nezažil a nemohl vědět, že v tomto rozpoložení ještě nikdy nikdo Alfréda nezažil.

„Od malička jsem se na ten hotel chodil dívat. Narodil jsem se v tomhle městě a jsem patriot. Vždycky mě mrzí, když odchází část naší historie. Na historii by se prostě sahat nemělo. Aspoň tam má stát nová knihovna, ale to mi moc nepomáhá.“ Neznělo to zkroušeně a Tony se tak ani necítil. Demolice ho mrzela, ale měl pocit, že se s hotelem za poslední měsíce rozloučil, a to dostatečně.

„Odnesl sis odtud něco?“ neopouštěl téma Alfréd.

Tony se zamyslel.

„Mám doma číslo ze dveří jednoho pokoje. Vzal jsem si myslím pětku.“

„Proč zrovna pětku?“

„Jen tak. Náhodou. Chtěl jsem mít jen něco na památku,“ odpověděl Tony a odbočil na vedlejší ulici. K hotelu to už nebylo moc daleko.

Provoz byl toho rána opravdu slabý. Potkali jen několik cyklistů a dva další automobily. Tony si začal libovat, že i přes tu podivnou věc s klíčky dorazí do práce včas. Dnes už neměli téměř co dělat, ale poslední den by nerad přišel pozdě. Oldsmobile to ovšem viděl jinak. Bez jakéhokoliv předchozího upozornění zhasl motor.

„Co to má být?“ Tony ještě zvládl zajet s autem ke krajnici, ale to bylo všechno, co dokázal. Otáčel klíčkem v zapalování, ale nic se nedělo. Zatáhl ruční brzdu a podíval se na Alfréda.

„Promiň, ale tohle není normální.“ Automobil mu vypověděl službu poprvé, přičemž byl Tony přesvědčený, že je vše v naprostém a vzorném pořádku. Nebyl důvod, aby stroj stávkoval.

„Nic se neděje, já vím, že je to dobré auto,“ odpověděl Alfréd opět tím tónem, jako by to snad nebyl ani on, a začal vystupovat.

„Počkej minutku!“ zvolal Tony a chtěl Alfréda zastavit. „Já to auto znám dokonale, bude to nějaká prkotina. Za chvíli to nahodím.“ Alfréd už ale nereagoval a pomalu odcházel pryč. Tony se rozhodl vystoupit, ale dveře nechtěly povolit. Netušil, co se to děje. Zabral za kliku vši silou.

„V klidu, Tony. Je to moc dobré auto. Fakt moc dobré!“ zavolal na něj ještě Alfréd a odcházel pryč. Tony ho jen nevěřícně sledoval a netušil, co má dělat.

Tony ještě několikrát zalomcoval dveřmi, než odevzdaně pustil kliku. *Když se jednou všechno sype, tak se to sype.* Alfréd byl už dávno pryč a Tony se začal rozhlízet po okolí. Až teď mu došlo, že stojí poblíž Landreth parku. K hotelu to má pěšky maximálně pět minut. Alfréd tam už asi bude.

„Žijete, člověče?“ zeptal se v té chvíli nějaký hlas, doplněný o zaklepání na okénko. Tony sebou trhl a spatřil policistu, který na něj hleděl přes sklo dovnitř. Ve zpětném zrcátku uviděl zaparkovanou policejní motorku. *Kdy tam ten policajt zastavil? Proč jsem si ho nevšiml?* Tyto otázky si ovšem schoval na později a pustil se do vysvětlování.

„Nejdou mi otevřít dveře a motor prostě stávkuje,“ prohodil omluvně skrze skleněnou bariéru.

„Tak aspoň, člověče, stáhněte okénko.“

„Promiňte, jistě.“ Tony si uvědomoval, že musí vypadat jako úplný blázen. „Moc mě to mrzí. S tímhle autem nikdy nebyly problémy, ale dneska se rozhodlo, že si bude dělat, co chce. Dokonce jsem přesvědčený, že mi ráno

schovalo klíče!“ Pokud si Tony myslel, že tato poznámka policistu pobaví, mýlil se. Muž vypadal spíše unaveně nežli pobaveně.

„Jak se jmenujete?“

„Tony Bennet, pane.“

„Pane Bennete,“ sundal si policista brýle, „doklady u sebe, doufám, máte?“ Vypadal jako předobraz všech policistů, kteří v této zemi brázdili a budou brázdít silnice. Jen ho vytesat a mohl by hrdě představovat sochu Davida. Dokonalé proporce strážce zákona. Jedinou vadou na kráse byla výrazná dlouhá jizva, táhnoucí se od pravého koutku úst až k lící kosti.

„Mám, pane, jistě.“ Tony se začal sápat po přihrádce.

„Počkejte, to nebude potřeba. Věřím, že je u sebe máte.“ Policista se zahleděl někam daleko k obzoru. „Kam máte namířeno, pane Bennete?“

„Do hotelu Connor. Měl jsem tam už dávno být, ale co se dá dělat. Oni si poradí i beze mě.“

„Zítřka by měl jít k zemi, co?“ zeptal se policista.

„Přesně tak. Věčná škoda.“

„Tak to byste měl už raději jet, nemyslíte?“ V tom, jak mluvil, slyšel Tony kus Alfréda. Nebyla to ovšem podobnost na první pohled zřejmá. Spíše nenápadná, ukrytá někde v pozadí.

„Rád bych, pane, ale jak jsem říkal, auto se rozhodlo, že si bude dělat, co chce,“ pokrčil rameny.

„Říkal jste, že nejdou otevřít dveře?“ zeptal se spíše jen řečnický policista a bez obtíží dveře otevřel a pak opět zabouchl. „Problém je, zdá se, vyřešený. Zkuste nastartovat.“

„To nemá smysl. Zkoušel jsem to snad dvacetkrát.“

„Jen mě poslechněte, pane Bennete.“ Policista se opřel o střechu, takže Tony viděl pouze část jeho tváře. „Mám takový neodbytný pocit, že by to tentokrát mohlo jít.“

A tak Tony poslechl. Otočil klíčkem v zapalování a motor naskočil.

Za pár dnů klidně odpřisáhne, že ani nestihl klíčkem otočit do patřičné polohy a motor už běžel. Bude to ale přisuzovat paměti, která si ráda zkresluje události do barvitějších obrazů, než jaká je prožitá realita.

„Já...“ Tony příliš nevěděl, co říci, „asi bych vám měl poděkovat, pane?“ Nechtěl, aby věta vyzněla jako otázka, ale už ji tak položil.

„Všechno je o rovnováze, pane Bennete. Byl jsem k vám shovívavý a vlídný. To neznamená, že příště to tak bude znovu. Ať už potkám vás, nebo kohokoliv jiného.“ Postavil se a bouchl do střechy auta. „A teď už jeďte. Nemůžeme tu přece klábosit celý den.“ Policista nečekal, až Tony odjede. Rychle nasedl na motorku, otočil se do protisměru a zmizel.

Cesta k hotelu zabrala Tonymu už jen pár minut. Jel velmi pomalu. Mnohem pomaleji, než jezdil obvykle. Setkání s policistou nemohl vypudit z hlavy. Tony nebyl žádný pirát silnic, ale pár pokut za rychlost či parkování už nasbíral, a potkal přitom policisty různého ražení. Ale tento člověk byl úplně jiný.

Rozhodl se zaparkovat přímo naproti Downtown Café. V tento čas tam bývalo volno a zpríjemnit si ráno šálkem dobré kávy by teď právě potřeboval. Dnes ovšem nemá čas, musí spěchat.

„Dobré ráno, Tony!“ pozdravila ho s úsměvem Kate, zabalená do kabátu a s dlouhou úzkou cigaretou v prstech. „Dnes ráno nebude káva?“

„Promiň, spěchám. Dnes se mi vyšší moc snaží zabránit, abych se sem vůbec dostal.“

„Jeden spěchá, druhý tudy projde a skoro ani nepozdraví. Dnes bude vážně skvělá tržba, pokud budou všichni zákazníci jako vy dva.“

„Alfréd už tu byl?“

„Samozřejmě. Zasněně prošel okolo a sotva si mě všiml. Pojď spravit té vaší partě reputaci a vezmi si aspoň kafe s sebou.“ Zašlápla zbytek cigarety a zmizela uvnitř. *Špatný den může dobré kafe pouze vylepšit*, zamyslel se Tony a následoval ji.

Během pár minut byl už zpátky na ulici s horkou černou kávou v kelímku, doplněnou o pořádné množství cukru. Na svou ranní peripetii s klíčky nezapomněl a jeho mozek potřeboval dávku energie. S kouřícím nápojem došel na křižovatku třetí a hlavní ulice. Čekal, až bude moci přejít, a zahleděl se přitom na hotel Connor, vysoko čnějící přímo před ním.

Musel přimhouřit oči, protože měl pocit, že ve třetím patře v okně, hned vedle balkonu nad vchodem, vidí jakousi postavu. Neměl už oči tak dobré jako dřív, ale určitě tam byla. Netrvalo dlouho a v obrysu rozpoznal Alfréda hledícího dolů, asi na něj. Tím si ovšem jistý nebyl. Trochu rozvážně zvedl ruku a zamával. Žádná odpověď.

Na semaforu se rozsvítila zelená a Tony udělal krok zpět. Nespouštěl z hotelu oči a začínal se pomalu vzdalovat pryč. Pomalými kroky od té budovy začal odcházet. *Dobře. Takže tam jít nemám. Všechno tomu nasvědčuje, takže já se teď otočím a pojedu domů. Kašlu na to.* A pak Tony uslyšel to prasknutí. Nebyla to rána ani výbuch. Něco tam prasklo. Ten zvuk vycházel ze samotných základů hotelu, ale Tony nedokázal odhadnout, jestli vyšel z jednoho místa.

Hluk naplnil okolní prostor a téměř se zdálo, že v ten moment celá budova zavibrovala. Roztřásla se jako gong

po úderu palice. Tony zrychlil, ale hotel přitom nespouštěl z očí. Budova začala klesat. Sunula se k zemi a vzduch se naplnil oblakem prachu. Dvě vteřiny, tři vteřiny a na místě, kde stával hotel Connor, byla jen obrovská hromada sutin. Tony zahodil kávu a rozeběhl se tam.

Těla Tonyho kolegů, Thomase Oakse a Fredericka Coea, našli už první den. Neměli vůbec žádnou šanci, když se na ně začaly bortit tisíce tun železa, betonu a skla. Tony byl na místě celou noc a ještě část následujícího dne. Když nakonec vyčerpáním omdlel, někdo ho odvezl jeho autem domů. Nevěděl kdo, a bylo mu to jedno. Probudil se až následující den. Alfrédovo tělo stále ještě nenašli.

Nikdo nedokázal vysvětlit, proč se budova svévolně zřítíla, a to pouhý den před plánovaným odstřelem. V tisku se už druhý den objevily různé spekulace, ale žádná příliš nedávala smysl. Tony nechápal, proč nikdo neřeší to ohlušující rupnutí, které celé situaci předcházelo. Něco ho způsobilo a to něco taky způsobilo pád budovy.

Jakmile se cítil trochu lépe, zvedl telefon a zavolal na policejní stanici. Všechno, co viděl, jim důkladně vylíčil. Policista na druhém konci linky poděkoval a slíbil, že se u něj někdo zastaví. To bylo vše. Konec. Naprostý nezájem.

Třetí den pokračovalo Alfrédovo hledání, ačkoliv si už každý uvědomoval, že se jedná spíše o nutné odklizení sutin nežli záchrannou operaci. Od zřícení hotelu uplynulo více než sedmdesát hodin. Tony seděl v obývacím pokoji, když vtom se rozezněl telefon.

„Bennet, prosím?“

„Tony, oni ho našli!“ promluvil na něj ženský hlas.

„Promiňte, koho?“

„Alfréda, přece! Našli ho a už je v nemocnici.“

Tony na nic nečekal. Přehodil přes sebe kabát a vyrazil.

U vstupu do nemocnice se už mačkal dav novinářů. Viděl dokonce několik přenosových televizních vozů. *Tři dny. Tři dny, a je naživu. Z toho bude příběh.* Podařilo se mu proklouznout hučícím davem až do hlavní haly.

„Dobrý den, jdu za Alfrédem Sommersem.“ Zastavil prvního člověka, který vypadal jako zaměstnanec nemocnice.

„To už jste dneska asi tisící,“ odpověděl mladík, podle oblečení lékař. „Jako novinář nevypadáte, co jste zač?“ Změřil si ho doktor od hlavy až k patě.

„Jsem jeho kolega. Jel jsem s ním to ráno do práce.“

„Tak mi vysvětlete, jak to, že si tu jen tak stojíte a nejste také pod těmi sutinami?“ *Dobrá otázka*, pomyslel si Tony.

„Měl jsem kliku,“ odpověděl popravdě.

„Tak dobře. Pojdte se mnou, ale nic vám neslibuju.“

Šli dlouhou chodbou, která Tonymu připadala divně ponurá. Od dětství měl v sobě zakořeněno, že na tmavých místech se mohou ukrývat mikroby a s nimi spojené nemoci. Nemocnice sice nikdy neměl v lásce, ale alespoň ho uklidňovalo všudypřítomné jasné světlo tisíců zářivek. Jako by takové světlo zaručovalo, že žádný bacil neunikne pozornému oku lékařů.

Došli ke dveřím, kde ho lékař vyzval, ať počká venku.

Z místnosti se k němu nesly zvuky hovoru, ale významu slov nerozuměl a koneckonců se o to ani nepokoušel. Nerad se míchal do cizích záležitostí. S Alfrédem si nebyli příliš blízcí, nicméně jejich společné ráno mu připadalo natolik významné, že s ním o tom musel mluvit. Dveře se otevřely a ven vyšla vysoká tmavovláška v doprovodu jemu známého doktora.

„Vy jste Tony, že?“ oslovila ho žena, která jako by z oka vypadla Natalii Wood, byť byla minimálně o hlavu vyšší. I přesto byla celá Natalia.

„Ano, to jsem já.“

„Můj bratr se necítí dobře. Je z celé té situace ještě zmatený,“ odmlčela se. „Jsem samozřejmě neskutečně vděčná, že z toho vyvázl, ale není zřejmě ještě ve stavu, aby vás mohl vidět.“

„Já to chápu.“ Tony se cítil zahanbeně. Vůbec sem neměl jezdit. Byla to hloupost. „Omluvte, prosím, že jsem vás obtěžoval.“ Otočil se a vydal se chodbou zpět. Udělal několik kroků, když vtom uslyšel ránu, provázenou zvukem rozbitého skla. Něco v pokoji narazilo do dveří. Tmavovláška vtrhla dovnitř. Tony zůstal pouze zaraženě stát na chodbě a zíral na dveře. Ve výši jeho očí na něj svítilo číslo pokoje. Číslo pět.

„Tony, mohla bych vás požádat, abyste šel dál?“ Dveře se opět otevřely a Tony v nich uviděl Alfrédovu sestru. „Necháme vás tu s bratrem chvíli o samotě. Hrozně touží si s vámi promluvit.“

Tony vstoupil dovnitř. Byl to prostorný a vlastně docela pěkně zařízený pokoj. U okna stálo lůžko, kde ležel Alfréd. Tedy podle všeho to měl být Alfréd. Muž, který na Tonyho hleděl, ovšem vypadal docela jinak.

„Jen se neboj a pojď blíž.“ Muž s hlasem Alfréda se na něj zářivě usmíval. „Moje sestra mě naposledy viděla před dvěma lety a doktoři, ti nemají tušení, jak normálně vypadám, ale je to šok, co?“ Byl to Alfréd. Určitě to byl on.

„Proboha, chlape. Jak je tohle možné?“ Když Tony Alfréda viděl před třemi dny naposledy, měl nakrátko střižené vlasy, dohladka oholenou tvář a kůži velmi světlou. Přesně ten typ, co se vždy spálí do ruda, když se rozhodne v létě

trochu chytit bronz. Nyní tu před ním ležel muž do sněda opálený, s vlasy, které holiče neviděly minimálně několik týdnů, a podobně přerostlým vousem. „Byl jsi tři dny pod sutinami, nebo ses odjel válet na Havaj?“

„Já vůbec nevím, člověče. Pamatuju si jen, jak jsem na tebe ráno čekal, a pak jsem se probudil rovnou tady.“

„Cože? Ty si nepamatuješ, jak jsme jeli k hotelu?“

„Ani vteřinu, kamaráde, ani jedinou vteřinu. Doktoři si myslí, že to může být nějakým traumatem. Přece jen jsem byl tři dny pod tunami sutin.“

„A jak ti vlastně je?“ Tony se zastyděl, že se vůbec nezeptal na Alfrédovo zdraví.

„Pár podlitin, rána na hlavě, nějaké škrábance. Jinak nic. Pokud tedy nepočítáme částečnou ztrátu paměti, zázračně získané opálení a urychlený růst vousů a vlasů.“

„Byl jsi ve třetím patře. Viděl jsem tě tam, než se začala ta budova bortit.“

„Fakt? To je divný. Říkali, že mě našli v prostoru vstupní haly. Vznikla tam nějaká dutina či co, kde jsem měl sice málo místa, ale dost vzduchu.“

„Takže si z těch tří dnů nevybavuješ vůbec nic?“

„Ani minutu. Vůbec nic.“ Promnul si obličej a Tony uviděl, že má konečky prstů i nehty úplně černé. Alfréd si všiml, kam se dívá. „Tohle si taky dost dobře nedokážu vysvětlit. Možná jsem se nějak pokoušel vyhrabat. Nevím. Ale víš, co je sranda?“

„Povídej.“

„Když jsem se začal probouzet, měl jsem prý jeden úplně pitomý dotaz. Vůbec mě nezajímalo, zda třeba nemáme nového prezidenta nebo jsme nevytvořili konfederaci s Rusáky. Začal jsem se vyptávat na cenu galonu benzínu. Kolik stojí galon? Pořád ještě čtyři dolary dvacet? To je

úplná zlodějina,“ řval jsem. No, a uklidnil jsem se až ve chvíli, kdy jsem zjistil, že galon stojí šedesát dva centů.“

„Někde už i šedesát tři,“ doplnil ho Tony.

„Přesně. Představ si, Tony, svět, kde galon stojí čtyři dolary. Čtyři zkurvený dolary. To už by vážně musel být konec světa, nemyslíš?“

„Jo, konec světa,“ zamumlal Tony a zmocnil se ho pocit, že by měl jet co nejrychleji domů.

Postupem času se stal ten starý oldsmobile jedinou jistotou, kterou Tony měl. Věděl, že každý čtvrtek bude trpělivě a věrně čekat na svém místě, aby mu jeho pán mohl ošetřit lak. Takto tam stál i v poslední Tonyho den.

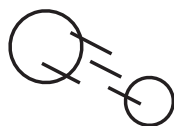
Tony držel v ruce leštěnku a zrovna dokončoval práci na přední části kapoty, když se ozvala bolest u srdce. Kdyby si byl okamžitě zavolal lékaře, mohl se poklidné péči o svůj automobil věnovat ještě celé roky, ale tvrdohlavě se rozhodl, že raději dokončí započatou práci a do nemocnice se odveze sám.

K nemocnici ještě dojel. Do dálky zářící a precizně vyleštěný automobil zastavil přímo před vchodem. Nikdo z něj už ale nevystoupil. Po několika minutách konečně objevili zhroutčeného Tonyho. Dvojnásobný infarkt mu tělo zkroutil natolik, že nebyl za volantem vidět. Téměř dvoumetrový Tony se krčil jako malé štěně na jediném místě, které za svůj život znal opravdu dokonale.

Oldsmobile potom po této události už vždy, snad v úctě ke svému prvnímu majiteli, dorazil do svého cíle. Závazek dodržel i tehdy, když ho vlastnil Dong Nguyen a po něm jeho dcera. Otcova nedůsledná výchova byla jedním z faktorů, proč se vůz za pár let stal majetkem kartelu

mexických obchodníků s opiáty. Prosperující kartel byl po úspěšné reformě transformován nejdříve na záložnu a po letech opět na drogový kartel... A tady už stopa oldsmobilu mizí, aby se mohla objevit znovu o tisíce kilometrů dále a desetiletí později.

Přesto je jisté, že ať sloužil po celou tu dobu komukoliv, dělal to s maximální oddaností a snažil se vždy dostat své majitele do cíle. Bohužel, pokud je cíl stále v nedohlednu, i stroj dokáže podlehnout zoufalství, což je začátek jeho konce. Staříčkový oldsmobile musel podruhé a naposledy ve svém dlouhém životě předčasně ukončit jízdu.

II.

Motor vydal nepříliš povzbuzující zvuk. Zněl téměř jako povzdech nad životem plným děravých a zanedbaných cest. Pak zakašlal, nadechl se, ale novou sílu už nenašel.

„Cože? Ne, to ne!“ Muž za volantem se probudil z letargie. Ozvalo se další zasténání.

„Co se děje?“ Mladá dívka na sedadle spolujezdce vypadala vyděšeně a rozhlížela se, jako by hledala, kdo to způsobil. Nebylo jí určitě víc než deset let.

„Netuším, ale myslím, že to brzy zjistíme,“ odpověděl muž a nehnutě přitom sledoval ručičku tachometru, která se stále držela na necelých devadesáti kilometrech za hodinu.

„Stalo se něco jinak?“ Dívčiny modré oči byly upřeny na muže. Ten poklepal na skříčko, které zakrývalo ukazatel hladiny paliva. Dle aktuálního údaje jim měla zbývat ještě čtvrtina nádrže.

„Nezdá se ti, že už jedeme moc dlouho, Jenny?“ Motor zhasl a auto začalo pomalu zpomalovat. „Mně totiž připadá, že už jsme tam měli dávno být.“ Zastavil přímo uprostřed silnice. Neměl žádný důvod zajet ke krajnici. Krom jejich vozu nebylo na celé kilometry nikoho vidět. Muž pouze zatáhl ruční brzdu a vystoupil.

Do tváře ho udeřil horký vzduch, který s sebou nesl drobná zrnka šedého a rudého písku. Odstoupil několik kroků od automobilu a začal ho pomalu obcházet. Počínal si jako kupující, který se rozhoduje, zda ten starý křáp koupí, nebo ne. A je pravda, že příliš důvodů k zakoupení by nenašel. Červená barva byla popraskaná a na mnoha místech už dávno chyběla. Na straně spolujezdce byste nenašli zpětné zrcátko a celá karoserie vypadala, jako by přečkala bouři s kroupami velikosti pomerančů. Bohužel zde chyběl prodejce, který by váhavého zákazníka ubil argumenty a přísliby, že lepší vůz na celém Středozápadě jednoduše nenajde, a rozhodne-li se ještě dnes, dostane navíc výměnu olejů zdarma.

Otočil se zády k autu a zahleděl se na slunce pálicí vysoko na obloze. Horké paprsky mu dopadaly do očí přes skla slunečních brýlí. Silnice se táhla jako nit suchou krajinou, jejíž dominantou byly pouze necelý metr vysoké keře. Na kilometry daleko nebyl vidět jediný strom či cokoliv rozbíjející monotónnost vysušené země. Horizont se rozplýval v rozžhaveném vzduchu. Celý okolní svět byl vysušený a mrtvý, bez náznaku naděje v podobě moře nebo vrcholků hor.

Hleděl do dálky několik minut, než ho ze zamyšlení vyrušil zvuk otevírajících se dveří.

„Máš pravdu, tati,“ řekla Jenny a vystoupila. „Jedeme už hodně dlouho. Všechno okolo je stejné, ale mám pocit, že jsme tam už dávno měli být.“ Muž mezitím otevřel

kufr a vytáhl kanystr. „Nemůže být rozbitý motor? Ani ses na něj nepodíval.“

Muž se pouze usmál, otevřel nádrž a začal do ní pomalu přelévat patnáct litrů benzínu. V kufru auta měl schované dva další naprosto totožné kanystry.

„Víš, Jenny, na opravu motoru nemám nářadí, takže bych s tím s největší pravděpodobností stejně vůbec nic neudělal.“ Muž se na dceru díval s lehkým náznakem úsměvu. „Budu doufat, že jen došel benzín.“

Celý obsah kanystru zmizel během okamžiku v nádrži. Muž ho navrátil k ostatním a rychle zkontroloval další náklad. Velkých plastových barelů s vodou měli dostatek a sušeného masa a ovoce také.

„To nám určitě vystačí k další pumpě,“ promluvila Jenny, která stála vedle svého otce a pozorovala obsah kufru. Natáhla se po balíčku sušeného masa a mlčky se opět usadila na sedadlo spolujezdce. Muž zabouchl kufr a ještě se naposledy rozhlédl po krajině.

„Nelekni se,“ zavolal na Jenny a hbitě se vyšvihl na střechu vozu. Krajina kolem byla dokonale rovná. Věděl, že kdyby někde byla stavba vysoká alespoň dva metry, musel by ji vidět. A i kdyby ji neviděl, její přítomnost by cítil. Musel by to cítit.

Promnul si oči a chystal se slézt z vozu. Téměř nevědomky, pouze koutkem oka, se podíval směrem, odkud přijeli. Zarazil se. Pak se pomalu napřímil a zahleděl do dálky.

„Jenny,“ zavolal, ale nespouštěl přitom oči z cesty.

„Ano,“ dostalo se mu odpovědi, ale to už Jenny sledovala otce, seskakujícího zpátky na zem. Chytil ji kolem pasu a vysadil na střechu auta.

„Podívej se prosím směrem, odkud jsme právě přijeli. Vidiš tam něco?“

„Co bych tam měla vidět, tati?“

„Cokoliv jiného než prach, keře a zase prach,“ odpověděl jí a nespouštěl přitom oči z obzoru.

„Nic. Není tam vůbec nic.“ Podívala se na vrásčitého muže stojícího vedle ní a položila mu ruku do vlasů. Vlasů mnohem hustších, než odpovídalo jeho věku. „Měli bychom jet dál. Je tu hrozné horko.“

Jeli dalších pět hodin. Možná jich uplynulo i deset, ale neměli nic, čím by mohli určit přesný čas. Slunce stálo vysoko na obloze a zatvrzele se nechtělo pohnout žádným směrem. Pro muže bylo stále složitější udržet vůz na silnici rovně. Oči se mu klížily a několikrát se přistihl, že si nepamatuje poslední vteřiny jízdy. Pokud by vyjeli z cesty, nic by se jim nestalo, protože krajnice téměř plynule přecházela v rovnou zem. Obával se ale kamenů, které by mohly prorazit pneumatiku nebo ještě hůře, poškodit podvozek.

„Měl by ses napít.“ Jenny držela v ruce naplněnou plastovou láhev. Otec si ji vzal a beze slova téměř celou vyprázdnil. Podíval se na zbytek vody, který zůstal na dně.

„Doufám, že máme vzadu ještě minimálně dvacet nebo třicet litrů.“

„Čtyřicet pět. Vody máme ještě hodně,“ řekla Jenny a zpod sedačky vytáhla další, o poznání větší láhev.

„To je moc dobře,“ odvětil otec a upřel oči opět na silnici.

„Možná už ho nikdy nepotkáme. Pojedeme ještě tak hodinu a narazíme na úplně nové město, kde budou děti, psi a kočky. Hodně koček. Uprostřed toho všeho bude stát fontána a v ní budou stovky malých mincí.“ Hlavu si opřela o kolena. „Může se to stát. Že jo, tati?“ Nehleděla na otce přímo, ale i přesto bedlivě sledovala jeho reakce.

Nic v jejím hlasu nenasvědčovalo tomu, že svým slovům alespoň trochu věří.

„Narodila ses v takovém malém městečku. Byla tam dokonce i fontána, o které mluvíš.“ Pootočil volantem a auto se pomaličku začalo blížit k levé krajnici. „Vypadalo to, že v celém městě není nic důležitějšího než ta fontána, kolem které stálo v kruhu deset, možná jedenáct domů.“

„Jeli jste tenkrát s maminkou někam?“

„Určitě jsme byli na cestě. Někam jsme tenkrát vyrazili, ale už ani nevím kam.“

„To bys měl vědět, je to důležité,“ nenechala se odbýt Jenny.

„Asi jsme se vydali za tvoji babičkou. Mojí mámou.“

„To ale nevíš určitě. Chtěla bych to vědět všechno. Jak se to přesně stalo.“ Teď už otce nesledovala pouze koutkem oka, ale hleděla na něj zpříma a dychtivě.

„Nepamatuju si to, Jenny. Stalo se mezitím tolik věcí, že jsem ty staré jednoduše zapomněl. Nechceš slyšet, co se v tom městečku stalo? Narodila ses měsíc a půl před termínem. To vím určitě.“

„Jestli si pamatuješ tohle, tak si vzpomeneš i na to ostatní. Zapomínání je špatné.“

„Nikdo z nás si nepamatuje všechno, Jenny. To nejde. Jinak by se nám stalo, že bychom se ztratili ve vzpomínkách a neměli bychom místo na to, co nás čeká.“

„Já si pamatuji všechno.“

„Vím, ale ty jsi výjimečná.“ Podíval se na dceru a pohladil ji po tváři. „Nechtěla bys mi něco pustit?“ Ukázal na sluchátka, která dívka nikdy nesundala z krku. Byla její pevnou součástí, a kdokoliv by jí je zkusil vzít, se zlou by se potázal.

„Máš pravdu, tati, už jsem ti dlouho nic nepustila.“ Začala bleskurychle mačkat nějaká tlačítka na malém stříbrném

zařízení. Nemělo displej, ale jí to nevadilo. Za okamžik ze sluchátek uslyšeli první tóny písně.

„Co jsi vybrala?“ zeptal se. Hudbu kdysi velmi miloval.

„Netuším. Je to náhodný výběr.“ Pokrčila rameny. „Nějak jsem se nemohla rozhodnout.“

„Ty ses nemohla rozhodnout? Tak tomu nevěřím.“

„Neruš a poslouchej. Dala jsem to dost nahlas, abys to slyšel i ty,“ pokárala ho mírně. Pak jen oba v tichosti seděli a poslouchali. Prý náhodný výběr. Slyšeli píseň *Yeat's Grave*. Muž se zahleděl hluboko do palubní desky.

„Děje se něco, tati?“ Pohládila ho po ruce.

„Já nevím. Nemůžu si vzpomenout.“ Chvíli na sebe jen tak hleděli. Ta chvíle byla o něco delší, než by měla být, protože stále ještě jeli docela rychle. I když silnice byla dokonale rovná, řidičovu pozornost si chtěla mermomocí vynutit.

Řízení se začal věnovat opravdu na poslední chvíli. Během vteřiny instinktivně dupl na brzdu a oldsmobile za sebou nechával dlouhou černou brzdnou dráhu.

„Doprdele,“ ulevil si. „Promiň, Jenny.“

„Mně to nevadí, ale podívej se na Daniela. Má dnes jinou kravatu.“

„Aha,“ pronesl a vystoupil z auta. Jenny vypnula hudbu a šla za ním.

Po silnici nervózně pobíhal mladík v příliš velkém a nepadnoucím kostkovaném obleku. Potil se tak, jak se jen může potit člověk na poušti ve třech vrstvách oblečení. Tvář měl celou rudou. Naprosto nepochopitelně si nesundal sako a žlutou kravatu měl pevně utaženou až ke krku, který obepínal límec košile. Okamžitě zamířil jejich směrem, divoce gestikuloval a nadechoval se k projevu.

Muž byl ovšem rychlejší. Přistoupil k němu a vlepil mu jednu dobře mířenou facku. Po ní ho velmi pevně chytil za obě ramena.

„Ich spreche nur Englisch, ja?“ promluvil důrazně, ale nikoliv přísně. „Teď mě budeš bedlivě poslouchat.“

„Ja,“ zadrhl se mladík. „A-ano, pane.“

„Jen kývej hlavou. Mluvení si nech napotom, tohle není hodina konverzace. Musíme být rychlí.“ Mladík přikývl. „Chytřej kluk.“ Jenny podala otci láhev s vodou. „Teď se napiješ, ale ne moc. Dva loky stačí.“

Pustil chlapcova ramena a podal mu otevřenou láhev průzračné vody. Ten splnil, co mu muž přikázal, a dvakrát si lokl. Pak položil láhev na zem a beze slova si začal prohlížet muže s malou dívkou po boku.

„Velmi dobře mě poslouvej. Nebudu to opakovat dvakrát, protože už teď, když to říkám, to je asi po dvaadvacáté.“

„Dvacáté osmé,“ opravila ho Jenny.

„Tak dokonce po osmadvacáté. Ale to nevadí.“ Odmlčel se a také se napil. „Jmenuješ se Daniel. Před necelou půlhodinou jsi byl ještě na svém maturitním plese a říkal sis, jak bude od teď celý život bezva. Máš holku, která se jmenuje Ella, a vzali tě na vysokou.“ Podíval se na Jenny.

„Na univerzitu ve Freiburgu.“

„Přesně tak, jak říká Jenny. Na univerzitu ve Freiburgu, ať je to, kde chce.“ Chlapec měl obličej plný mnoha různých emocí a stále výraznějšího potu. Pomalu se nadechoval, ale muž ho opět zarazil. „Ještě nic neříkej. Dostávám se k tomu podstatnému. Proč máš na sobě žlutou kravatu?“

Daniel neodpověděl. S otevřenou pusou přejížděl očima z muže na dívku a bez hlesu je pozoroval.

„Napij se znovu a sundej si konečně to sako nebo do minuty zkolabuješ z přehřátí,“ řekla mu Jenny a Daniel

na tento povel překvapivě zareagoval. Vypil dva povolené loky a láhev znovu odložil. Sako pohodil na silnici.

„Kde to jsem?“ odhodlal se konečně k první větě.

„Mám pár teorií, ale teď ti je vysvětlovat nebudu. Jsem si téměř jistý, že vím, kde jsme my. Kde jsi ty, to už je úplně jiný příběh.“ Muž se posadil na kapotu auta a pozorně si Daniela prohlížel. Už nebyl dítě, ale do dospělého člověka mu ještě něco chybělo. *Každý mi připadá tak mladý*, uvědomil si, když si ho prohlížel.

„Jsme na poušti. Proč jsme na poušti?“ zeptal se Daniel.

„Může to vypadat jako poušť, ale také to může být dno Mariánského příkopu,“ odpověděl muž a na chvíli se odmlčel. Rozhlédl se, jako by ověřoval, že kolem jeho hlavy zrovna neproplouvá ryba. „Ptal jsem se tě, proč máš žlutou kravatu. Ella má ráda modrou barvu a včera večer ti jasně říkala, že máš jít v modré kravatě.“ Pomalu si mnul oči, do kterých mu neutichající vítr opět zanášel prach a drobná zrnka písku.

„Řekla, že má ráda žlutou, ale nechápu, proč se mě na to ptáte.“

„Do teď měla Ella ráda vždycky modrou. Znamená to něco, tati?“

„Může, Jenny, ale taky nemusí.“

Daniel sledoval muže, který si ho mezitím přestal všimnout, poté co na něj promluvila ta malá dívka. Panika pomalu začínala odeznívat a on dostával zlost.

„Nechápu, kdo jste, ale okamžitě mi řekněte, kde to jsem! Jak víte, jak se jmenuju a kam mám jít do hajzlu na školu?“ S přívalem zlosti si Daniel uvědomil, že má stále nohy, a opět začal chodit sem a tam. „Dir hat wohl die Sonne das Gehirn verbrannt! Alte Sau.“ Rozhodil ruce v rozmáchlém gestu, držel se však v blízkosti automobilu a nespouštěl muže z očí.

„Tohle je Jenny a já jsem její táta. A než budeme pokračovat v téhle naší rozkošné rozpravě, rád bych ti řekl důležité pravidlo. Moc dobře vím, že anglicky umíš skvěle, a tohle je shodou okolností zvláštní místo. Představ si, že je to El Alamein v roce 1942. Ty jsi Rommel a já Montgomery. A protože jsi dostal nakládačku, fricku, tak tu pravidla určuju já. A prvním pravidlem je, že tu nechci slyšet ani jedno německé slovíčko. A abys netrpěl pocitem křivdy, na dodržování tohoto pravidla bude dohlížet Fräulein Jenny.“ Ukázal na dceru a ta se usmála. „V podstatě jsme ztroskotali na moři a hledáme majáky. Moc jich není, a navíc je loď už dost děravá.“ Poklepal na kapotu. „A ty, Danieli, jsi jedním z našich majáků.“

Chvilku si s chlapcem navzájem hleděli do očí.

„Jsem mrtvej, že jo? A vy jste taky mrtvý...“ Sedl si na zem.

„Já ani Jenny určitě nejsme mrtví. Ale s tebou to je trochu složitější.“ Přešel ke chlapci a sedl si vedle něj. Jenny se posadila k nim a položila před Daniela sušenku.

„Vezmi si. Tu bys měl mít rád.“

Daniel natáhl ruku a bez jediného slova sušenku rozbalil a začal jíst.

„Víš, Dane, to, co ti řeknu, se ti nebude dobře poslouchat, ale měl bys to vědět.“ Podíval se na Jenny. „Kolik máme přibližně času?“

„Myslím, že tak deset minut.“

„Dobrá tedy. Pospíším si.“ Sebral ze země malý kamínek, soustředěně si ho prohlížel a poté k němu promluvil. „S Jenny jedeme po téhle cestě už dlouhou dobu. Před námi i za námi bys našel čerpací stanici. Nepovím ti, jak je daleko, ale můžu ti ji popsat do posledního šroubku. Ať od ní půjdeš jakýmkoliv směrem, vždycky dorazíš opět k ní.

A aby toho nebylo málo, je pokaždé stejná, jako bys k ní přišel zrovna poprvé...”

„To je přece blbost.“

„Jo, máš naprostou pravdu. Je to blbost, ale všechno, co vidíš okolo, už nerespektuje naše zažitě představy o fungování světa. Podívej se třeba na slunce.“ Ukázal prstem na žhnoucí kotouč. „Můžeš tu sedět i týden a ono se ani nehne. Klidně si tu seď celý rok a přesvědč se o tom.“ Všichni tři hypnotizovaně hleděli k obloze, dokud ticho opět nepřerušil mužův hlas.

„Nejdřív jsem to nechtěl chápat. Vzpíral jsem se tomu a bojoval se skutečností. Celou jsem ji spálil. Z té hnusný benzínky nezbylo téměř nic a já si na okamžik myslel, že jsem vyhrál. Když jsme totiž odjížděli od doutnajícího spáleniště, potkali jsme tebe. Bylo to poprvé a já věděl, že se něco změnilo, a myslel jsem si, že je to dobře.“ Vzal kamínek a hodil ho na kapotu auta. Tam se s hlasitým klepnutím odrazil a dopadl do uschlé trávy. „Každá drobnost, jinak ohnuté stéblo trávy, mraky na horizontu, to vše je důležité. Víím, že za tím musím jít, nebo odsud nikdy Jenny nedostanu. Dovedeš si tedy představit, jak jsem se cítil, když jsem tě poprvé uviděl stát u cesty?“

„Já... já nevím.“

„Jsi náš maják. Byl jsi naše naděje a já věřil, že z toho nekončícího kolotoče konečně vyskočíme.“ Opřel se o rozpálenou zem a vstal. „Jenny, prosím, dopověz to za mě.“ Napil se vody a přešel k autu, kde začal něco hledat v kufru.

„Povídali jsme si celé hodiny,“ řekla dívka, hleděla přitom Danielovi do očí a srdečně se usmívala. Nebyl to pobavený smích, pouze přátelsky pozvednuté koutky. „Nikdy jsi nám nechtěl říct, jak ses sem dostal. A zjistili jsme, že to opravdu nevíš. Ples už končil a ty jsi bloumal

po přeplněném sále. Na zemi ležely tisíce červených konfet. Některé se stále ještě snášely k zemi...”

„Tohle nemůžeš vědět! Nemůžeš.“

„Řekl jsi nám to sám. Mluvili jsme spolu dlouho, někdy i celé dny. Stál jsi uprostřed sálu. Oči zavřené a kolem jen horký vzduch. No a pak jsi byl najednou tady, na rozžhavené silnici, a za pár minut jsme přijeli my.“

„A kde tedy jsem?“

„Už jsme ti řekli, že to sami úplně dobře nevíme.“

„Nemyslím to, kde teď sedím. To vidím. Pokud jste mě už předtím potkali, tak proč pořád nejsem s vámi? Proč jsem nevystoupil z toho auta?“ Oči měl doširoka otevřené.

„Dobrá otázka. Tenhle je určitě bystřejší než ti před ním,“ ozval se muž.

„Já ti to nemůžu říct.“ Začala vstávat, ale Daniel ji okamžitě chytil za ruku.

„Ne. Ty to víš, můžeš mi to říct a taky mi to povíš.“ Hlas mu nervózně přeskakoval a stisk měl pevnější, než sám zamýšlel.

„To už ti povím sám, Dane, ale nejdřív bys ji měl pustit.“ Muž stál opět u nich a v rukou svíral brokovnici.

Stisk okamžitě povolil. Jenny pomalu přešla ke svému otci. Nebyla vystrašená. Naopak působila velmi klidně, a když se setkal její pohled s Danielovým, bylo jí okamžitě jasné, že i on pochopil.

Svého otce viděla držet brokovnici už mnohokrát a věděla, že to, co dělá, je nutné. Na pažbě zbraně byly stále ještě patrné stopy po Danielových zubech, když mu její otec rozmlátil hlavu na rozžhaveném betonu. Střecha

oldsmobilu pamatovala náhodný výstřel z jedné opravdu divoké rvačky a nejčastěji se jí vybavovala záda. Záda běžícího Daniela, který nemá žádnou naději.

„Víš, Dane,“ muž se zahleděl někam daleko za něj, „myslel jsem si, že jsi pro nás dobré znamení. Časem jsem ale poznal, že přinášíš pouze problémy. Neber si to nijak osobně, ale dvakrát ses pokusil ukrást naše auto. Jednou jsi mě opravdu nepěkně říznul a naposledy ses vydal s našimi posledními zásobami vody do pouště.“

„To bych nikdy neudělal!“ Rozhodil rukama v teatrálním gestu, které bylo doplněno výrazem srny hledící do blížících se světel vlaku.

„Nemám ti to za zlé a nehledej v tom nic osobního. Svým způsobem jsi mi přirostl k srdci, ale to, co se s tebou stalo, způsobuje, že se v určitý moment změníš a začneš jednat zkratkovitě. Sám bych tě ještě možná zvládl, ale nemám zodpovědnost pouze za sebe, což chápeš.“ Když mluvil o Jenny, měl ve zvyku na ni alespoň na zlomek vteřiny pohlédnout. Nyní však nespouštěl z Daniela oči.

„Takže mě tu jen tak zastřelíte? Nebojíte se policie, soudů...“

„Otoč se a rozhlédni se dokola.“ Dan na výzvu nijak nereagoval. „Říkám ti, že chci, aby ses důkladně rozhlédl po krajině. Nebudu to opakovat.“ Tón mužova hlasu se změnil a chlapec pohnul nohama. Pomalu se otočil dokola, až pohlédl zpět do hlavní.

„Je snad pravděpodobné, že je někde v okolí sto padesáti kilometrů něco jiného než prach a písek?“

„Ne,“ odpověděl potichu Daniel.

„Tak to máš úsudek stále v pořádku, protože to je pravda. Spíš si myslím, že civilizaci nenajdeš, ani kdybys jel tisíc kilometrů jakýmkoliv směrem. Slibuju ti, že pokud na ni v budoucnu narazím, vejdu do první policejní stanice

a doznám se ke všem svým hříchům a zločinům. Tím si můžeš být jist.“

„Jenny,“ zkusil se Daniel zaměřit na dívku, „můžu vám pomoci a ty to víš. Vysvětli mu to. Nejsem pro vás nijak nebezpečný. Já tu nechci být. Můžete klidně jet dál a jen mě tu nechat. Třeba za chvíli zmizím a budu někde jinde. Nebo se probudím a...“

„Budu moc rád, pokud se probudíš. To já ale nezjistím, protože musím zůstat tady.“ Muž pozvedl zbraň a opřel ji o rameno.

„Stůjte!“ Začal si Daniel ze sebe strhávat oblečení. „Pokud mám umřít na týhle zkurvený silnici, tak se nebudu aspoň potit jak prase.“ Povolil si kravatu a odhodil ji na zem. Poté si začal rozepínat košili.

„Počkej, tati.“ Jenny nespouštěla z chlapce oči.

„Už jsem ti to vysvětloval několikrát. Víš sama moc dobře, proč to musím udělat.“

„O to teď vůbec nejde. Podívej se na jeho košili. Má krátké rukávy.“

„No a co?“

„Ti ostatní to neměli. Vždycky měli dlouhé rukávy a jinou barvu kravaty. Jen říkám, že je to zvláštní.“ Po těchto slovech muž mírně svěsil hlavu, ale stále přitom na Daniela mířil. Ten si toho okamžitě všiml a snažil se využít příležitosti.

„Má naprostou pravdu! Poslouchejte svou dceru.“ Začal se dívat na své kalhoty a boty, jako by hledal cokoli, co by mohlo dále zdůraznit jeho jedinečnost. „Podívej se na moje boty, Jenny! Třeba jsou úplně jiné než předtím. Nebo možná moje vlasy! Stříhal jsem se sám a je to nejhorší sestřih, který jsem za dlouhé roky měl!“

„Jak to myslíš, že ses stříhal sám?“ Muž sklonil hlavu téměř k zemi.

„Nevím, na co se mě ptáte...“ Očima se zběsilou rychlostí těkal z muže na jeho dceru. „Podcenil jsem to a nestíhal se před plesem objednat ke kadeřnici. Ostříhal jsem se doma sám.“ Viděl, že touto informací něco způsobil, jen si nebyl jist, zda mu to pomůže, nebo nikoliv.

„Půjde před autem. Pojedeme pomalu, aby nám stačil.“ Tuto informaci muž procedil mezi zuby a nebylo jasné, zda ji směřuje k Jenny, nebo pouze konstatuje jako fakt. „A mladej. Pokud uděláš tu chybu a budeš na mě chtít promluvit, říkej mi Pětko.“

Daniel se zhluboka nadechl. Uvědomil si, že právě šťastnou náhodou zázračně odsunul svůj předčasný odchod na onen svět. Nebo snad odchod z onoho světa? Nebyl si jistý. Každá minuta měla ale cenu zlata. *Zasranej živej maják je furt lepší než mrtvej maják*, pomyslel si a nespouštěl přitom oči z brokovnice. *Dej mi jen vteřinu, ty hajzle, a střelím tě s ní do toho tvýho negerskýho ksichtu. ON tu sice není, ale to nevadí. Je to stejně jen mezi mnou a tebou... Jedinou vteřinu a budeš mít dost informací k tomu, aby ses rozhodl, zda jsem byl dobrý, nebo špatný znamení, Pětko...*